

Тільки разом

Фонд Ігоря Палиці

«Фонд – це серце,
це душа, це те,
що я відчуваю»

Ігор ПАЛИЦЯ

www.tilkyrazom.com.ua

№28 від 11 серпня 2016 року

tilkyrazom@gmail.com

П'ЯТЬ РОКІВ ЗМІН

Здорова нація – рушійна сила суспільства. Та сьогодні українська медицина переживає вкрай важкі часи: відбувається оптимізація лікарняних ліжок-місць, матеріально-технічна база медичних закладів та стан медичного обладнання аж ніяк не найкращі. На жаль, такі фактори значно знижують якість надання медичних послуг.

«Здоров'я волинян» – одна з восьми програм Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом». Оснащення новітнім обладнанням та облаштування медичних установ, відкриття реабілітаційних центрів і надання потрібних медикаментів – це лише частина із того, що Фонд зробив за час своєї діяльності.

«Відпочинок у Буковелі» – проект Фонду, який діє з 2012 року в рамках програми «Здоров'я волинян». 5 тисяч 290 дітей уже побували в серці Карпат – Міжнародному дитячому центрі «Артек-Буковель». Це обдаровані школярі Волині – переможці обласних, всеукраїнських олімпіад, пісенних, танцювальних конкурсів, юні спортсмени, діти з особливими потребами. Путівка в Буковель – винагорода за їхню працю, знання та уміння, аби перспективна молодь мала мотивацію іти вперед.

У зв'язку з розширенням діяльності Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» оздоровитися у Карпатах тепер можуть не лише школярі з Луцька, а й з усієї області. У 2016 році можливість насолодитися гірською природою отримали понад 1000 юних волинян. Відгуки відпочивальників та їхніх батьків свідчать про те, що перебування в «Артеку-Буковелі» до вподоби дітям, і це надихає їх на нові успіхи та досягнення.

Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» турбується не лише про здоров'я дітей. У рамках проекту «Оздоровлення у санаторіях» 500 членів ветеранських організацій поліпшували самопочуття в санаторії «Пролісок». Протягом дії проекту вони мали змогу кілька днів відпочити, побути на природі, оздоровитись та отримати консультацію від лікарів. Зі слів представників організацій, такий відпочинок налаштовує їх на позитив, гуртує та додає наснаги.

Ще один масштабний проект у рамках програми «Здоров'я волинян» – капітальний ремонт басейну Комплексної дитячо-юнацької школи №1, що в Луцьку у районі Вересневого. За кошти Фонду укріпили фундамент будівлі, зробили ремонт даху, провели внутрішні роботи, оздобили фасад. Басейн обладнали новітньою установкою очищення

ЗДОРОВ'Я ВОЛИНЯН – ЗАПОРУКА МАЙБУТНЬОГО

та дезінфекції води, вентиляційною системою, закупили нові меблі. Сьогодні в оновленому басейні мають змогу плавати до 300 дітей та дорослих з усього міста.

За роки діяльності Фонду чи не всі міські лікарні та лікарні обласного значення в Луцьку вже отримали допомогу, яка покращила матеріально-технічний стан закладів.

Торік завершився проект «Виходжування недоношених дітей», який діяв протягом чотирьох років. Його реалізація передбачала придбання життєво важливих лікарських засобів. Зокрема, дорогих сурфактантів, які потрібно вводити якомога скоріше після народження дитини для нормалізації роботи легень. За період діяльності проекту допомогу отримали 107 немовлят. Утім це лише частина комплексної допомоги, що спрямована на виходжування дітей, які з'явилися на світ раніше від прогнозованого терміну.

Також у рамках проекту, що скерований на допомогу перинатальним закладам, в Луцький клінічний пологовий будинок придбали медичне обладнання для діагностики стану новонароджених та проведення подальшої терапії – інкубатор, газово-електролітний аналізатор, повітряний компресор, термошейкер для планшетів, електрокардіограф та інше вкрай потрібне медичне обладнання.

З метою створення умов для ефективної реабілітації пацієнтів після мастектомії з 2014 року Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» підтримує проект «Реабілітація онкохворих

жінок», який передбачає надання психологічної допомоги, проходження фізіопроцедур та лікувальної фізкультури тощо. Реалізацію проекту здійснювали спільно із Волинським обласним онкологічним диспансером та Волинським обласним відділенням громадської організації жінок-інвалідів «Донна».

У рамках проекту Фонд та громадська організація «Донна» завершили ремонт приміщення в онкодиспансері, де облаштували сучасний реабілітаційний центр. Для закладу придбали меблі, медичне та спортивно-тренажерне обладнання, побутову і комп'ютерну техніку. Завдяки цьому жінки, які перебувають на стаціонарному лікуванні в онкодиспансері, або ж відновлюються після оперативного втручання та курсів хіміотерапії, мають змогу проходити комплексну реабілітацію на базі центру «Донна».

У рамках проекту «Зміцнення матеріально-технічної бази медичних закладів» у обласному центрі екстреної допомоги вже діють нові методи комунікації між диспетчерами та працівниками швидкої допомоги. Аби покращити якість роботи диспетчерів та скоротити час виклику й очікування швидкої допомоги, Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» придбав для Центру відповідне технічне обладнання: комп'ютери, принтери, bluetooth-гарнітури, пристрої для безперебійної роботи техніки у разі вимкнення струму, телефонні апарати. Завдяки такій допомозі обладнано додаткові місця диспетчерів у центральному пункті на вулиці Словацького та ще у п'яти пунктах, що розташовані в Луцьку.

В обласній інфекційній лікарні за сприяння Фонду провели комплексний ремонт відділення для

ВІЛ-інфікованих: облаштували маніпуляційний кабінет, відремонтувавши палати, створили 20 ліжок-місць.

Також надали допомогу установам, які обслуговують ветеранів, інвалідів, старших людей. Так, для госпіталю ветеранів війни було придбано сучасне фізіотерапевтичне обладнання, оргтехніку та побутові речі, полагоджено гастроскоп.

В обласному дитячому територіальному об'єднанні відремонтовано хол консультативної поліклініки. Для комфорту дітей стипендіати Фонду здійснили художній розпис фойє поліклініки та палати лікарні. Затишні коридори з яскравими малюнками роблять час очікування прийому цікавішим і менш тривожним. І, можливо, саме казкові герої з лікарняних стін сприятимуть швидшому одужанню юних пацієнтів.

З 2016 року в рамках програми «Здоров'я волинян» почалася робота із медичними закладами області.

Так, у червні Камінь-Каширська районна лікарня отримала вкрай потрібний апарат штучної вентиляції легень.

Фонд підтримує ініціативу лікарів Маневецької центральної районної лікарні створити реабілітаційне відділення, яке уже за два тижні розпочне роботу. 350 дітей з особливими потребами з усього району будуть проходити тут медико-соціальної адаптації. Відділення матиме тренажерну, сенсорну, арткімнати та кімнату психологічної допомоги. Завдяки Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» приміщення обладнають спортивним інвентарем, технікою та приладдям, аби діти з особливими потребами мали усе, що потрібно для ефективної реабілітації. Стипендіати Фонду вже «оживили» чотири кімнати реабілітаційного відділення Маневецької лікарні, розмалювавши їх стіни казковими зображеннями.

Витрати на програму «Здоров'я волинян» становлять понад 73 мільйони гривень. Та сума змінюється чи не щодня. Адже Фонд і далі дбає про здоров'я краян та розвиває медицину в області.

За п'ять років роботи Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» реалізував чимало проектів, спрямованих на розвиток Луцька та Волинської області.

У наступному випуску газети читайте про програму, яка спрямована на захист та допомогу соціально незахищеним громадянам – «З добром у серці».

Підготувала Ірина ЮЗВА

Команда Фонду «Тільки разом» – волиняни, які прагнуть змін

Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом»

м. Луцьк, вул. Винниченка, 26
тел. (0332) 78-22-08, 78-22-07

ФОНД РОЗВИТКУ НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ: ПЕРЕВАГИ ДЛЯ БАТЬКІВ ТА ДІТЕЙ

Напередодні нового навчального року перед кожною сім'єю постає питання, як зібрати дитину до школи, скільки доведеться з першого вересня здати у шкільну касу чи на дитячий садок.

Згідно з Конституцією України, всі ми маємо право на освіту. Зокрема, у 53-й статті йдеться, що держава гарантує доступність і безоплатність дошкільної та повної загальної і середньої освіти. Однак щороку фінансування з бюджету на освіту стає все меншим, а суми, які сплачують батьки, – більшими. Щомісячні батьківські внески коливаються від 30 до 80 гривень. 70 відсотків витрат – це фарба і будівельні матеріали, лише 10 відсотків іде на книги та святкові заходи. З міського бюджету виділяють кошти на утримання школи, але за замовчуванням розраховують на батьківські гроші, що покривають основні витрати. Відтак на розвиток дітей цих внесків не вистачає. Спілкуючись із батьками дошкільнят та учнів, чуємо: усі хочуть, аби внески були меншими і рівними в кожній школі, незалежно від статусу. Батьки цікавляться, куди витрачають гроші, які вони здають у фонд садочка або школи, але така інформація не завжди доступна.

Процеси змін у системі освіти міста четвертий рік поспіль впроваджує Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» у програмі «Сучасна освіта». Торік започаткував проект

«Фонд розвитку навчального закладу». На думку засновника Фонду «Тільки разом» Ігоря Палиці, сьогодні потреба в таких фондах чимала: «Ми нині боремося за те, щоб батьки прозоро могли бачити, куди витрачають гроші. А ситуація така: школа й директор вимушені просити допомоги у батьків, тому що фінансування немає, бюджету не вистачає. Тож сьогодні все, що ми можемо зробити, – це показати позитивний приклад тих шкіл та садочків, де вже працюють фонди й батьки контролюють кожну копійку».

У луцьких загальноосвітніх школах №11, 16, 12, 13, 17 ініціативні групи батьків створили фонди розвитку навчальних закладів, згодом до них долучилися дитячі садки №3, 28, 8, 23, 22, 32. Нещодавно такий фонд було створено і в загальноосвітній школі Луцька

№25. Усього в місті діє 12 фондів розвитку навчальних закладів. Завдяки співпраці з Фондом «Тільки разом» вони отримують юридичну та фінансову підтримку. Працівники Фонду допомагають ініціативним батькам підготувати документи, зареєструвати фонд – отримати статус юридичної особи. Новостворений фонд розвитку школи отримує разову допомогу в сумі 15 тисяч гривень, фонд дитячого садка – 10 тисяч гривень. Ці кошти можна витрачати лише на навчальний процес. Крім того, фонд має можливість на умовах співфінансування отримати додаткову допомогу.

З моменту реєстрації фонду батькам не потрібно давати гроші дітям, аби вони здавали їх у касу. Кожен із них, маючи банківські реквізити фонду розвитку, може через інтернет або через банк пе-

рерахувати кошти одночасно з оплатою комунальних послуг.

Переваги фондів розвитку навчальних закладів відчули, як то кажуть, на собі в луцьких ЗОШ №11 та 16. Тут провели свята, запросили ініціативних людей, які допомогли закладу фінансовими та матеріальними внесками. Підприємці принесли книги, допомогли зі спортивним інвентарем, засобами відеонагляду та долучилися фінансово. Завдяки клопіткій праці фонду розвитку «Ерудит» у ЗОШ №11 вдалося встановити камери відеоспостереження. Роботи зі встановлення, на благодійній основі (безоплатно), виконали працівники ТзОВ «Алерт». Благодійник передав у користування 16 камер відеонагляду. Ідею встановити відеоканери батьки та вчителі школи мали ще раніше, але коштів на це бракувало. Завдяки фонду розвитку «Ерудит» у школі №11 запровадили сучасні технології для безпеки учнів.

Аби навчитися керувати фондом розвитку навчального закладу, батьки пройшли навчання на базі Офісів розвитку кварталу Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом». Фонд розвитку навчального закладу як юридична особа може укладати угоди в межах своїх повноважень у різних сферах діяльності. Також такі фонди можуть отримати юридичний супровід і консультування, які надають Офіси розвитку кварталу Фонду.

Ідеями, які впроваджує у життя Фонд «Тільки разом», зацікави-

Основні переваги фонду розвитку навчального закладу:

- залучення додаткових джерел фінансування;
- додаткові можливості для зміцнення навчальної бази закладу;
- забезпечення прозорості та публічності використання батьківських коштів;
- можливість впливати на якість харчування у ДНЗ та школах;
- сприяння розвитку фізичної культури та спорту;
- організація ефективної гурткової роботи навчального закладу.

лися депутати Львівської міської ради та селищної ради Млинова. Гості з двох сусідніх областей відвідали Луцьк, де на базі Офісу розвитку кварталу відбувся обмін досвідом та думками. Це перша практична допомога у впровадженні фондів розвитку навчальних закладів поза межами Волинської області.

Незабаром розпочнеться новий навчальний рік, і до команди батьків, які вже сьогодні знають, що таке сучасна освіта, приєднаються нові ініціативні мами і тати не тільки з Луцька, а й інших населених пунктів Волині. Адже уже восени у районах області Фонд буде проводити навчання з питань роботи фондів розвитку навчальних закладів, у яких зможуть взяти участь усі, хто хоче, щоб їхні діти отримували якісну освіту.

Ірина КУДРЯ

ПСИХОЛОГІЧНА РЕАБІЛІТАЦІЯ ПОТРІБНА НЕ ЛИШЕ УЧАСНИКАМ АТО, А Й ЇХНІМ СІМ'ЯМ

Узамість готельному комплексі «Маєток» щомісяця традиційно відбувається реабілітаційний тур сімейного відпочинку родин учасників АТО. Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» спільно зі спеціалістами кафедри психології Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки допомагають учасникам цього проекту долати стреси і комплекси, знайомлять зі сферою психології та навчають активно відпочивати із користю для кожного члена сім'ї.

Психологічні заняття триденної реабілітації різнопланові, торкаються різних сфер життя. Тут і індивідуальні консультації, заняття в групах, дитяча арт-терапія, обговорення життєвих ситуацій, екскурсії і передусім – живе дружнє спілкування. І фахівці, і учасники проекту переконані, що психологічна підтримка потрібна для кожного члена родини – і дорослого, і дитини.

Дружина учасника АТО Алла Кашуба каже, що її чоловік Валентин тримає все в собі, про те, що

побачив і пережив, розкаже мало. Зараз чоловік потребує операції, втім планує повернутися на схід до побратимів.

На реабілітацію сім'я Кашуб приїхала утрюх – тато, мама й донечка. Чотирнадцятирічна Марта пишається батьком. «Це було 22 серпня. Йому просто зателефонували із військомату і сказали, щоб через півгодини був з речами. Він

швидко зібрався й поїхав, – пригадує донька військового. – Він не сидів на місці, не переховувався, а пішов захищати свою країну та свою сім'ю».

Офіцер запасу, бортовий інженер гелікоптера Олег Заховайко теж відчував, що в такий час потрібен своїй країні. «Це моя спеціальність. Я вже трішки прожив. Мені 47 років. І що, буду за

спиною в дітей відсиджуватися? – каже чоловік. – Там людина переживає стрес. Повернувшись додому, кожен по-різному адаптується до нормального життя. Та й жінці треба навчитися приймати чоловіка таким, яким він повернувся з війни».

Три дні психологічної реабілітації – надто мало, але це може стати стартом відновлювального процесу. Практичний психолог, куратор проекту «Психологічна допомога українським військовослужбовцям та їхнім родинам» Мирослава Мушкевич зазначає, що хоча демобілізовані, які зараз проходять реабілітацію, стресостійкіші, адже психологічно були налаштовані, що йдуть на війну,

але їм так само важко після повернення пристосовуватися до сімейного життя.

Спільний проект психологів-професіоналів та Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» задумували як короткотривалий, але потреба в ньому не відпадає, а навпаки: що далі, то більше родин зголошується на реабілітацію. Зі слів Мирослави Мушкевич, зростає й чисельність індивідуальних консультацій. Якщо раніше було 10-20 бесід за місяць, то зараз – до сімдесяти. Учасники АТО та члени їхніх родин стають більш відкритими для допомоги. Тому й проект триватиме, допоки в ньому є потреба.

Наталка ПЕТРУК

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

ЧИ СТАНЕ ВОЛЕЙБОЛЬНА КОМАНДА «ВОЛИНЬ-УНІВЕРСИТЕТ» УЧАСНИЦЕЮ ЄВРОКУБКІВ УДРУГЕ?

Директор ОДЮСШ та головний тренер жіночої команди з волейболу «Волинь-Університет» Богуслав Галицький нині у відпустці, але прийти двічі на день на тренування – то святе діло. Без цього не уявляє свого життя, адже присвятив волейболу 42 роки. Чимало... Що стоїть за цією роботою і яка історія досягнень Богуслава Галицького?

– Богуславе Андрійовичу, нагадаймо волинянам, із чого так розпочався жіночий волейбол в області.

– Це був 1974 рік, коли я прийшов у дитячо-юнацьку спортивну школу після закінчення Педагогічного інституту імені Лесі Українки. Тоді вже була секція волейболу. Хлопці та дівчата виступали на чемпіонатах області, але призерами не ставали. Мені дали два відділення – юнаків та дівчат. Хлопці вже грали на першість області, а волейболістки відставали. Тоді й доручили тренувати жіночу команду. З мене сміялися, коли поставив собі за мету виграти чемпіонати України та СРСР. Минуло менш як 10 років, коли нам це вдалося. Спершу ми виграли обласні змагання. 1977 року стали призерами чемпіонату України серед школярів, уже 1984-го виграли чемпіонати України, зокрема – комплексні юнацькі змагання і молодіжні ігри. Дівчата отримали звання майстрів спорту СРСР. Тоді на базі нашої команди сформували склад тих, хто поїде представляти Україну на чемпіонат СРСР серед молоді. Російські волейболістки саме повернулися з Китаю, де брали участь у Чемпіонаті світу, а тут волинянки – суперниці з невеличкого міста в Україні. У них команда майже вся під два метри на зріст. Але дівчата боролися до останнього й перемогли у п'ятому сеті та уперше в історії українського волейболу стали чемпіонами СРСР. Я виконав обіцянку, яку дав сам собі. Саме за це мені надали звання Заслуженого тренера України.

– Як це – отримати звання Заслуженого тренера в молодому віці?

– Я мав тоді 37 років. Таких тренерів на Волині було лише троє – Олександр Баламут, Володимир Ходінов та я. У той час рішення про надання такого високого звання ухвалювало вище керівництво разом з міністрами спорту та освіти УРСР. Хоча були й докори, мовляв, хай ще 10 років попрацює, покаже результати, а потім дамо звання. Але всі вимоги з мого боку було виконано. Я досягнув результату – мої дівчата грали в збірній СРСР, а я очолював молодіжну збірну команду України. Лише після 1997 року, вже в незалежній Україні, звання Заслуженого тренера почали давати іншим.

– Що чекало на команду далі? Адже Радянського Союзу не стало, а ви, досягнувши таких результатів, прагнули рухатися далі...

– Коли Союз почав розвалюватися, був один вихід – виборювати місце і затвердити себе головним тренером збірної команди України. Із 1994-го до 1995 року я очолював молодіжну збірну України. Ми об'їздили чимало чемпіонатів Європи. Були в Голландії, Хорватії, стали срібними призерами в Португалії. Стосовно луцької команди, то через високі результати потрапили в другу лігу, потім за один сезон пройшли в першу лігу. Але що вищі були результати, то більше дівчат покидало команду. Ішли туди, де давали зарплату. Коли грали у вищій лізі, знову втрачали частину команди. Згадую, як їздили на змагання в старому автобусі узимку з канистрами бензину в салоні. Варили гречку, самі купували їжу і вигравали в інших своїми силами. У вищій лізі були шість років, в останні з яких виборювали другі й треті місця. Але вся проблема була у відсутності спонсорів, а відтак – ні контракту, ні зарплати. Дівчат, яких я тренував, забирали за кордон. З команди того складу десятеро грають в іноземних клубах. А загалом, понад 20 моїх вихованок знайшли собі і роботу, і гідне життя за межами України. Але ми не стояли на місці. Вийшли в Суперлігу. Мое завдання – тренувати, вигравати і шукати фінансування. Хто нам

лише не допомагав – меблеві комбінати, «Волиньліс» тощо. Пізніше стала фінансувати компанія «Континіум». Тому й команда довгий час мала назву «Континіум-Волинь-Університет». Нині ми просто «Волинь-Університет». Місце спонсора команди вакантне (сміється, – авт.).

– Який склад нинішньої команди і чи є перспектива втримати її та досягти результату?

– Ми омолодилися на сто відсотків. Те покоління волейболісток, яке вже з нами не грає, я підіймав чотири роки, довівши до рівня Суперліги. Нинішньому поколінню даю два роки, аби й вони стали чемпіонами. Це молоді, часто кажуть – ще «зелені» гравці 1996-2000 років народження. Але то плеяда і більш технічна, і фізично краще готова, і вища на зріст. Думаю, у мене буде команда під 190 см, і це при тому, що усі – мої вихованки. Є студентки, є й школярки, їм ще рости і рости. Їхній зірковий час попереду. Аби тільки інші клуби не забрали. Кличуть мою вихованку Людмилу Осачук в Америку, а вона не хоче. Я не можу заборонити їм виїжджати, адже вони не мають ні контракту, ні зарплати.

– Нещодавно за підтримки Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» ви побували у Болгарії. Це був відпочинок чи змагання?

– Ми поїхали працювати над силовою підготовкою до Болгарії. Жили біля моря. Дівчата мали щоденні пробіжки, вправи, розтяжки, індивідуальну роботу. Для спортсмена це дуже важливо. Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом» оплатив транспортні засоби, а частину коштів на відрадженьня надала міська рада. Дякую, що Фонд долучився до організації поїздки. Крім цього, знаю, що тут активно підтримують і молоде покоління. З приємністю згадую, як масштабно взимку Фонд долучився до спортивного свята «Посвята в юні спортсмени». Думаю, що будемо співпрацювати й надалі. Ми обіцяємо показати хороші результати. Треба вчитися і рости моїм дівчатам, адже нас чекають Суперліга і Єврокубки.

– Яким кредо ви керуєтеся в житті?

– Я завжди кажу собі: в боротьбі народжується істина, боріться й поборете! Це знають і мої дівчата, і ті тренери, які працюють зі мною. У школі майже 800 дітей. Колись було 1200. Але скоротили тренерів, і діти пішли. За кожним тренером – до 60 дітей. Коли держава скорочує персонал школи, діти ідуть на вулицю і втрачають інтерес до спорту. А ми – тренери старшого покоління, яких більш як 75 відсотків у всіх спортивних школах, – тримаємо це на тому рівні, який є. 10 майстрів спорту підготували за рік величезну кількість призерів чемпіонатів та кубків України. Підняли акробатику, гандбол, легку атлетику. Маємо учасницю XXXI літніх Олімпійських ігор – Ірину Климець (легка атлетика). Тому поки писати заяву на пенсію не поспішаю. Треба втілити у життя проект, який є мрією і планом на той час, який мені ще відведено, присвятити спорту, а саме – з майданчиків біля школи зробити спортивний комплекс для волейболу, баскетболу та інших секцій, аби забрати з вулиці ще більшу кількість дітей. Дякую, що нещодавно голова обласної ради Ігор Палиці та депутатський корпус посприяли виділенню додаткових коштів – 100 тис. грн на проведення ремонтних робіт спортивної споруди. Але повторю: роботи ще багато. І мені дуже цікаво, що з цього вийде.

Ірина КУДРЯ

АНОНС

Телеканал «Нова Волинь»

Дайджест «Тільки разом»

вівторок, **21:30**

повтор: **середа, 12:00**
четвер, 8:30
субота, 10:25

Передача «3 добром у серці»

вівторок, **19:35**

повтор: **п'ятниця, 19:35**
неділя, 8:50

Радіостанція «Луцьк» 107,3 FM

Дайджест «Тільки разом»

четвер, **14:30**
неділя, **12:30**

Радіопередача «3 добром у серці»

вівторок, **7:45, 17:45**
п'ятниця, **7:45, 17:45**

ДАЙДЖЕСТ

 ВОЛИНЬ СПОРТИВНА

У свою 1028-му річницю Володимир-Волинський потішив місцевих жителів та гостей міста спортивним святом, видовищним шоу та різноманітними конкурсами.

День міста тут відзначають по-особливому. Окрім традиційних концертів, уже третій рік поспіль відбувається всеукраїнський турнір зі стрибків у висоту «Володимирські висоти». Легкоатлети з усієї України завітали до міста, щоб продемонструвати професіоналізм та майстерність у доланні висоти. Активно долучився до проведення таких змагань Фонд Ігоря Палиці «Тільки разом», адже розвиток спорту та спортивної інфраструктури в області – один із важливих напрямків його роботи.

У цьогорічному турнірі вперше брали участь дівчата. Вони, власне, і відкрили програму змагань. Анастасія Матвійок займається легкою атлетикою вже три роки. Дівчина – багаторазова учасниця чемпіонатів України, а цього року стала фіналісткою чемпіонату Європи серед юнаків у Тбілісі. Анастасія народилася у Володимирі-Волинському. Удома дівчині не вдалося «перестрибнути» конкуренток. Хоча вона і повторила особистий рекорд 1.75 м, та цього виявилось недостатньо. Відтак Анастасія посіла друге місце.

Головною родзинкою змагань стали чоловічі стрибки. Тринадцять атлетів вступили у боротьбу із земним тяжінням. На центральній площі Володимира-Волинського змагалися представники всіх провідних стрибкових шкіл країни.

Переміг у видовищних змаганнях Артур Колесник із Миколаєва. Йому підкорилося планка на висоті 2.16 м, і цей результат став новим рекордом змагань, перевищивши торішній усього на один сантиметр. Інтригу в боротьбі за п'єдестал до останнього зберігали місцевий стрибун Вадим Кравчук, львів'янин Сергій Слісенко та Андрій Ільницький із Козятина. Вадим, який щойно

ЯК У ВОЛОДИМИРИ-ВОЛИНСЬКОМУ ВИСОТУ ПІДКОРЯЛИ

повернувся з міжнародних змагань у Чехії, тримався до останнього, та на висоті 2.16 м зупинився. Отож, Артур Колесник посів перше місце, Вадим Кравчук – друге, Андрій Ільницький – третє, а Сергій Слісенко

став четвертим на «Володимирських висотах-2016».

Куратор спортивних проєктів Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» Олексій Сорокун зазначив, що такі змагання проходять утретє і з кож-

ним роком набувають усе більшої популярності.

«Фонд радо підтримує проведення такого свята, адже тут – одні з кращих спортсменів. «Володимирські висоти» – ще одне свідчення

того, що Володимир-Волинський – спортивне місто. А команда Фонду вкотре підтверджує, що спорт, фізична культура та здоров'я є одними з основних напрямків нашої роботи», – зазначив Олексій Сорокун.

У рамках стипендіального проєкту Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом» Олексій Сорокун вручив сертифікати на стипендії молодим спортсменам.

«Я задоволений тим, що до організації «Володимирських висот» долучилися усі. Це місцеві ентузіасти спорту, влада Володимира-Волинського, наша федерація. Хочеться висловити окрему подяку Фонду Ігоря Палиці «Тільки разом». Адже у такий спосіб можемо по-новому показати легку атлетику глядачам та наблизити її до вболівальників», – відзначив президент Федерації легкої атлетики Волинської області Володимир Рудюк.

На змаганнях у Володимирі-Волинському були присутні відомі українські тренери Валерій Лебедюк, Ірина Пустановойт, Олег Вегнер, які пильно спостерігали за виступами своїх підопічних.

«Рівень організації змагань став набагато кращим. Від старту до старту склад учасників стає сильнішим, сподіваюся, що скоро ці змагання переростуть у міжнародний турнір, – каже Заслужений тренер України Валерій Лебедюк. – Подібні спортивні шоу ідеально вписуються у календар змагань. Адже чимало чемпіонатів та кубків уже минули, а ще атлети, які не реалізували свій потенціал. Крім того, це чудові старту для талановитої молоді».

На таких турнірах молоді спортсмени здобувають досвід та мають змогу заявити про себе та свої вміння. Попереду в них – наполегливі тренування та нові висоти. Хтось, можливо, наступного року вдасться установити новий рекорд «Володимирських висот».

Людмила ПАСТУШОК

 ЗІРКА НАДІЇ

ДОБРО У ГЛИНЯНОМУ МЕДАЛЬЙОНІ

Глина – особливий матеріал, який поєднує тепло землі, з якої її добувають, пластичність, що дає їй можливість набути будь-якої форми. А ще у ній є особливий зміст, якого надає той, хто вирішив вдихнути у неї життя.

Другий рік поспіль Центр реабілітації інвалідів дитинства «Зірка надії» разом з Фондом Ігоря Палиці «Тільки разом» організують уроки арт-терапії, на яких діти з особливими потребами навчаються самотужки виготовляти вироби з глини. У такий спосіб організатори хочуть стимулювати уяву цих дітей, розвивати творчі здібності та сприяти їхній соціалізації.

На черговому занятті учасники арт-терапевтичного заняття власноруч робили глиняний медальйон. Особливість завдання полягала в тому, що у свої вироби юні майстри мали втілити образи добра. Який воно має вигляд, кожен вирішував сам.

Голова ГО «Зірка надії» Олександр Жаловага каже, що у кожне заняття вони стараються внести щось нове та залучити цікавих лю-

дей. За період діяльності проєкту з'явилося багато нових напрямків та друзів, деякі з них теж стали волонтерами.

Батьки особливих дітей вчать не зачинятися від світу, не лишатися наодинці зі своєю проблемою. «Якщо дитина твоя не така, як усі, то є змога якось по-іншому з нею розвиватися. І ми шукаємо в цьому позитив. На сьогодні я дуже задоволена тим, яким є мій синочок.

Разом із ним розвиваюся і я», – ділиться мама дитини з синдромом Дауна Лариса Новосад. Разом із 15-річним Валентином на заняття вона доїжджає з Чарукова Луцького району.

«Пригадую, коли вперше Ігор Палиці прийшов до нас в організацію дітей із синдромом Дауна вручити сертифікат на придбання сенсорної кімнати, про яку ми мріяли. Це так піднесло нас як мам, адже ми розуміли, що то хороша можливість для розвитку наших дітей», – каже Лариса Новосад.

Добро, як вірус, здатне ширитися і заражати інших, сіяти надію, віру в себе і свої сили, впевненість у тому, що жодна людина в суспільстві не має бути покинутою чи відкинutoю. Завжди мусить знайти той, кому не байдуже.

Наталка ПЕТРУК